

τήν ὄλην αὐτοῦ ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν, ἀκόμη ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τοῦ βρεφικοῦ τοῦ λίχνου, ὅλα ταῦτα ὑπέστησάν ἀνάλογον, ἠθικὴν ἀτονίαν, καὶ ἐπηρεασμὸν, ἀντίθετον τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων μαρτυρουμένου, καὶ τῆς δι' αὐτῶν ἐκδηλουμένης θείας θελήσεως τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ οἰκογένεια ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὁποίας τὸ παιδί βλέπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναμένει, ὡς ἔτοιμος πρὸς σπορὰν ἀγρός, τὰ πρῶτα σπέρματα τῶν [πρώτων ἠθικῶν ἀληθειῶν καὶ ὑποχρεώσεων, δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ πεποιθήσεως, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅτι ἔχασε τὴν κυριαρχοῦσαν ἠθικὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ καθόλου κοινωνίᾳ.

Καὶ εἰς αὐτὸ ὄχι ὀλίγον συνετέλεσεν ἡ τρομερὰ διαφθορὰ ἣτις ἀναπηδήσασα ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἐξετράφη ζωογονηθεῖσα διὰ τοῦ κνισμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν καὶ τῆς ὁσμῆς τῆς πυρίτιδος.

Ἡ κατάστασις αὕτη τῆς διαφθορᾶς εἶναι ἀληθὲς πῶς εὔρε καὶ τὸν καιρὸν ὅλον ἰδικὸν τῆς διὰ νὰ ριζοβολήσῃ εἰς τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ἐν οἷς καὶ εἰς τὰς τῶν παιδιῶν, ἀφοῦ αἱ τολίπαι τοῦ καπνοῦ τῶν ὄπλων καὶ τῶν τηλεβόλων ἐσκοτίζον τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων. Τὰς ὅλως ταύτας ἐξαιρετικῶς ἀτυχεῖς περιστάσεις καὶ τὰς περιπετείας τῆς ἀνθρωπότητος ἐξεμεταλεύθησαν ἀγρίως αἱ νέαι ἀνατρεπτικαὶ ἀρχαὶ καὶ δοξασαὶ περὶ ἠθικῆς καὶ ἀληθείας, τοῦ Κουμμουνισμοῦ καὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ.

Τὸ σκότος τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παγκοσμίου συρράξεως εἰς τὰς διανοίας πάντων ἐκείνων, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἢ διακυβερνήσῃ τῶν λαῶν τόσον, ὅσον καὶ ἡ περιφρούρησις τῶν ἀρχῶν καὶ ἠθικῶν ἀληθειῶν του, συνετέλεσεν τρόπον τινα συνωμοτοῦν καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἐχθρῶν πάσης ἠθικῆς τάξεως τῶν—Κουμμουνιστῶν καὶ Μπολσεβίκων—εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Εἶναι ἀκριβὲς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς τὸ συνωμοτοῦν μετὰ τῶν κλεπτῶν εἰς τὰς διαρρήξεις καὶ τὸ περικρύπτων τὰς ἐξαχρειώσεις. Ἡ Κατασπίλωσις πάσης ἠθικῆς κατέστη τελευταίως τόσον ἐμφανῆς, ὥστε νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπασχοληθῆ με αὐτὴν κάθε στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἀντίθε-

τον στρατόπεδον τῶν ἀνατρεπτικῶν ἀρχῶν καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυσε, νὰ εἶναι λάτρις τῆς Χριστιανικῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Ἡ οἰκογένεια κινδυνεύει νὰ ἀποβῆ ἐὰν ἀκόμη διὰ τοὺς ὀλίγους εἶναι τοῦτο ἀγνωστον, ἔταιρεία συνοίκων, οἷτινες πλὴν τῆς κοινῆς στέγης οὐδὲν ἄλλο οὐσιαστικῶς κοινὸν ἔχουσι.

Ἄλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ τὸ Σχολεῖον τὸ κυρίως μορφωτικὸν μέσον τῆς πολιτείας δὲν ὑπέστη σοβαρὰ ρείγματα εἰς τὸ ὅλον ἔργον τοῦ προορισμοῦ του, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, λόγῳ τῶν διαφορῶν ἀνωμαλιῶν ἕνεκα τῶν τελευταίων περιπετειῶν; Ἄλλὰ περὶ κῦτὸν εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Γολγοθᾶς!

Ἰερά συγκίνησις ἀπεριγράπτου δυνάμεως καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μου, ὅπταν συλλογίζωμαι τὸν ἱερὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ.

Νοερώς παρίσταμαι ἐκεῖ καὶ ὅλος σιγηλὸς καὶ γονυκλινῆς διατελῶ, πρὸ τοῦ μυστηρίου καὶ μεγαλειώδους ἱεροῦ τούτου λόφου.

Ὡ! Ὅποια ἱερά σκέψεις ἀνέρχονται νῦν εἰς τὴν διάνοιάν μου καὶ ὅποια ἱερά αἰσθήματα κατακλύζουν τὴν καρδίαν μου!

Πρὸ 1892 ἐτῶν ἕνας θεάνθρωπος πάσχει ἐκεῖ, ὀδυνᾶται καὶ φρικτῶς ἐπὶ τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ σταυροῦ.

Καὶ εἶνε λοιπὸν δυνατόν ποτε νὰ μὴ συγκινηθῆτις καὶ νὰ μὴ συγκλονηθῆτις ἐξ ὀλοκλήρου, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀτενίζει ἕνα θεάνθρωπον φρικταλῶς σφαδάζοντα, σφαδάζοντα μάλιστα διὰ τὸν ἄνθρωπον οὐχὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς κακουργίας;

Γολγοθᾶς!

Ἡ διάννοια τοῦ πιστεύοντος ἀνθρώπου διὰ τῆς χάριτος τοῦ σφαγιασθέντος Σωτῆρος ἀποκαθαιρομένη τῶν γειρῶν καὶ ποταπῶν ἰδεῶν, πολλάκις δὲ καὶ κτηνωδῶν τοιοῦτων, ἵπταται διὰ τῶν πτυρῶν τῆς ὑγιούς φαντασίας εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ μεταρσιοῦται εἰς τὰς ὑψίστας οὐρανίους σφαίρας.

Γολγοθᾶς!

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία διὰ τῆς θυσίας ἐκείνης τῆς οὐρανοῦ, τῆς φρικτῆς καὶ ἀνεκλαλήτου, τῆς θυσίας ἑνὸς θεοῦ λυτρωτοῦ ἀποβάλλει, ἀλλὰ τί λέγω, παντελῶς ἐκριζώνει

τά ἐν αὐτῇ ἐμφωλεύοντα δηλητηριώδη πάθη, ἐτι δὲ καὶ ὀλοτελῶς νεκρώνει τὰ ποταπά καὶ ἀνίερα αἰσθήματα της, παρορμᾶται δὲ εἰς ἀπαράμιλλα ἔργα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας εἰς ἀπάσας τὰς σταδιοδρομίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐπὶ τοῦ γηϊνοῦ τούτου πλανήτου.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἀφευδῆς μάρτυς τοῦ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερόχου ἠθικοῦ μεγαλείου ἀναριθμητῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν παιδιῶν καὶ κορασιῶν προσέτι, ποικιλοτρόπως πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν δρασάντων καὶ ἐν πολλοῖς τὸ τίμιον αἷμά των ὑπὲρ αὐτῆς χυσάντων καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ταύτην κλεισάντων.

Πᾶσα ἡ πνευματικὴ αὐτῆ ἀναγέννησις καὶ σφριγαλεότης δὲν εἶνε ἀπόρροια τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ;

Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ῥίγοι τις ἀπὸ συγκινήσιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου ἐνδομύχως νὰ μὴ χαίρη ἀπὸ μικτὰ συναισθήματα λύπης καὶ χαρᾶς καταπλημμυρίζων τὴν καρδίαν του, ὁπόταν ἀναλογίζεται τὰς σωτηριώδεις ὠφελείας τὰς προκυψάσας ἀπὸ τοῦ ἐξιλαστήριον ἔργον τοῦ Γολγοθᾶ;

* *

Καὶ λοιπὸν πάντες εἰς οἰανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκωμεν καὶ εἰς οἰονδήποτε κύκλον καὶ ἂν δρῶμεν, πάντες ἀνεξαιρέτως, κατὰ τὴν ἱερὰν μάλιστα ἐβδομάδα τῶν παθῶν, τὴν ἐβδομάδα ταύτην τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς κατανύξεως, ἃς στραφῶμεν νοερῶς πρὸς τὸν ἱερόν τοῦτον λόφον, ἃς ἀναπολήσωμεν ζωηρῶς τὰ πιστὰ πάθη τοῦ Σωτῆρός μας, τὸν ἀκάνθινον στέφανον, τοὺς φαρμακεροὺς ἡλούς, τὴν ἀγωγίαν, τὰς ἀλγηδόνας του, ἃς ἀναζωογονήσωμεν διὰ τῆς σταυρικῆς ἐκείνης μυσταγωγίας πνευματικῶς καὶ σωματικῶς τὸν ἑαυτὸν μας, ἃς περιπτυχθῶμεν τοὺς ἀχράντους πόδας τοῦ Αὐτρωτοῦ μας καὶ τέλος ἃς ἐναποθέσωμεν ἐκεῖ θεσπέσιον φίλημα, φίλημα ἐγκαρδίου ἀγάπης καὶ ὀλοφύχου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν προσπαγέντα ἐπὶ τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ Γολγοθᾶ.!

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλής, ὁστις ἐνεργεῖ ἐγγραφᾶς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογχορυσμὸν τοῦ Περιοδικικοῦ μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Ἐπιπροσθέτως ὅμως ἀπαιτεῖται καὶ ἐν ἄλλο ἐφόδιον, ἠθικὸν δὲ, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ εἴπη τις ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐφοδίων ἐνὸς καθηγητοῦ, ἵνα νενεῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον του ἀποβαίνει χλιαρὸν καὶ ἐν πολλοῖς ἄκαρπον τόσον ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὅσον καὶ ἐν τῇ ἠθικῇ ζωῇ τοῦ σχολείου.

Καὶ τὸ πολυτίμιον τοῦτο προσὸν εἶνε τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δέον νὰ διαθερμαίνῃ τὴν καρδίαν τοῦ καθηγητοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς του, εἶνε ἡ ἀγάπη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς τόσον περιπαθῶς ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ ἐφήρμοσεν εἰς τὸν βίον του, ἡ ἀγάπη ἐκείνη ὑπὸ τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος διαφλεγόμενος ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητὰς του τοὺς κωλύοντας τὰ παιδιά νὰ ἔλθουν πρὸς Αὐτὸν: «ἄφετε αὐτὰ ἔλθειν πρὸς ἐμὲ τῶν γάρ τοιούτων ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Τότε καὶ μόνον τότε ἡμπορεῖ νὰ εἴπη τις ὅτι ὁ τοιοῦτος διδάσκαλος εἶνε φιλομαθητῆς διδάσκαλος.

Καὶ τί δὲ ἀγαθὸν δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀπὸ καθηγητᾶς ἔχοντος ἐντὸς τῆς καρδίας των ζωντανὸν τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς μαθητὰς τῶν;

Ἀναμφισβήτητος τότε θὰ εἶνε ἡ πρόοδος τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς μαθήμασι, πλούσιοι δὲ οἱ ἠθικοὶ τοῦ σχολείου καρποὶ. Οἱ μαθηταὶ ἀντιλαμβάνομενοι καὶ βλέποντες, οὐ μόνον ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔργοις, τὴν θερμὴν ἀγάπην καὶ τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον τῶν καθηγητῶν των πρὸς αὐτοὺς, τότε καὶ αὐτοὶ βαθύτατα θὰ σέβωνται τοὺς καθηγητὰς των, μετ' εὐλαβείας δὲ θὰ προφέρουν τὸ ὄνομα των καὶ μετὰ περισσῆς τῆς ἀγάπης αὐτοὺς θὰ περιβάλλουν.

* *

Μόλις δὲ εἶνε ἀνάγκη, ὡς ἐν παρόδῳ, καὶ νὰ εἴπη τις ὅτι διευθυνταὶ σχολείων πρέπει νὰ διορίζωνται οὐ μόνον οἱ κατέχοντες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα προσόντα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀριστεῖς μεταξὺ τῶν συναδέλφων των καὶ οἱ φύσει καὶ θέσει ἔχοντες τὸ πλεονέκτημα τῆς δεξιᾶς καὶ συνετῆς διοικήσεως. Ἄνδρες ὑπέρτεροι τῶν συνήθων παθῶν, τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ζη-